

متن پرسش

ضمن عرض سلام و احترام: استاد من یک چیز رو متوجه نمیشم اونم اینکه که وقتی مواجه میشیم با انواع و اقسام بلاها از گره هایی که هیچ وقت باز نمیشه و بیماری هایی که با دست هیچ طبیعی درمان نمیشه و احاطه دشمنانی که با زخم زبان شون تا مغز استخوان آدم رو میسوزونن چطور به خودمون بقبولونیم که مورد توجه و محبت خدا و اهل بیت علیهم السلام هستیم در حالی که کوچکترین تغییری در این امور که حاکی از بهبود اوضاع باشه رو نمی بینیم با توجه به امیدی که به خدا بستیم و نظری نکرد و توسل هایی که داشتیم و به ثمر نشست! جواب این سوال بسیار مهمه واسم استدعا می کنم خدمت استاد که پاسخگو باشند. متشکرم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بحث در «ایمان» است و اعتماد به خدایی که بعضاً «دوست دارد یار این آشفستگی» به همان معنایی که جناب مولوی می فرماید: «در اگر بر تو بپندد مرو و صبر کن آن جا / ز پس صبر تو را او به سر صدر نشانَد. و اگر بر تو بپندد همه ره ها و گذرها / ره پنهان بنماید که کس آن راه نداند». پیشنهاد می شود نظری به بحث «برکات صبر و صبر امام حسین علیه السلام در کربلا» که شب گذشته مطرح شد؛ بیندازید. موفق باشید <https://eitaa.com/matalebevijeh/۱۸۶۴۲>